

“Territorialment, estem organitzats com va voler l'estat espanyol”

Joan Carretero i Grau (Trepmp, Pallars Jussà, 1955), llicenciat en Medicina i Cirurgia, és conseller del Departament de Governació i Administracions Públiques de la Generalitat de Catalunya. Des del 1995 ha estat alcalde de Puigcerdà per ERC, fins que va ser cridat al Govern. Coneixent la realitat municipal de prop, impulsarà des del seu departament la reordenació territorial.

El començament del Govern ha estat tortuós. La tempesta els ha impedit començar a treballar amb certa normalitat?

—Al marge que la percepció exterior pugui ser aquesta, és lògic perquè hi ha hagut, jo diria, dos dies que només es parlava de la crisi. Però durant la resta de la seixantena de dies que portem sí que ens hem dedicat a fer la nostra feina estricta de consellers. En aquests dies he vist més de 200 alcaldes, més de la meitat dels consells comarcals, etc. Això vol dir que sí que fem la feina que ens pertoca. Tot i això, la tempesta que hi ha hagut ha fet molt soroll, i més enmig d'un període electoral.

—Vostè és conseller de la Generalitat de Catalunya, però també és d'ERC. Com ha afectat la crisi en les relacions del seu partit amb el Govern?

—Les relacions entre el partit i el Govern no han variat gens. Hi va haver una franja de temps, entre la primera crisi i el nomenament del nou conseller en cap, que el Govern, a nivell extern, era més bombardejat. Però internament no tenia incidència.

—Entrant en la gestió estrictament de govern, la reordenació territorial és un dels grans reptes d'aquesta legislatura que s'arrossega de fa anys.

—La primera part del repte és fer una ordenació pròpia de Catalunya. Territorialment, estem organitzats com va voler l'estat espanyol ja fa anys, i durant aquests darrers 23 anys hi hem afegit alguna coseta, com els consells comarcals. Però no s'ha fet una ordenació específicament catala-

na. La segona part és buscar el que sempre es diu però que mai no es fa, és a dir, la racionalització, la subsidiarietat; en definitiva, l'eficiència de totes les administracions.

—Aquest segon objectiu també estava en aquell document conegut com a *Informe Roca*. Què se'n pot aprofitar?

—Força coses. És un treball ben fet, el que passa és que va tenir algun problema. Semblava que de l'*Informe Roca* es desprenia la possibilitat que prop de 200 municipis desapareguessin. Això va crear malestar. Tampoc no va trobar la voluntat política de dur a terme algunes de les coses que proposava.

—El fet és que Catalunya té una estructura municipal molt complicada. Cal simplificar-la d'alguna manera?

—Jo no m'ho replantejaria gens. Això va molt lligat a la identitat de la gent. La gent és del seu poble, per tant té el dret a continuar-ho sent tota la vida. I no hi ha ningú que pugui decidir que desapareguin perquè són petits o pobres.

Precisament, si som capaços d'articular-ho bé, es pot preservar la identitat dels municipis (delegant determinades responsabilitats que alguns potser no poden assumir pel seu volum o capacitats) i transferir aquestes responsabilitats cap a un ens supramunicipal de tipus comarcal.

—Què serien els consells comarcals?

—El paper per a la comarca seria la de l'organització supramunicipal: gestionar serveis compartits, mancomunat i suplir serveis que els municipis no poden oferir.

—I on queden les diputacions?

—En aquesta nova organització territorial hi hauria primer el municipi, i segon la comarca. Després, el territori regional o vegueria, que hauríem d'intentar que fos la fusió de tres realitats, la del món local —que s'expressa ara a través de la diputació—, la descentralització de la Generalitat i també la fusió de l'administració de l'estat diguem-ne a "la perifèria".

—Com es veu aquesta estructura des de les actuals diputacions? Haurien de cedir en part del seu paper?

—No. Hi ha una realitat supramunicipal d'abast comarcal, però després hi ha una realitat supramunicipal d'abast més gran, que en aquests moments desenvolupen les diputacions però que també té sentit i que els municipis reben amb molta gratitud. Són serveis que de vegades en l'àmbit comarcal no es poden donar. Però remarco de nou que en les vegueries no hem de fer tres àmbits administratius diferents (el local, el del Govern de la Generalitat i l'estatal), sinó que hem de fondre-ho en un de sol que continuaria tenint sentit per als tres nivells.

—Això significa remodelar diputacions i delegacions del Govern espanyol...

—Sí. Si entenem que s'han de reduir els costos i fer més eficaç l'administració. Entenc que és d'allò més normal que un veguer sigui alhora, per entendre'ns, president de la diputació d'aquell territori, delegat del Govern i el subdelegat del *Gobierno*, tres en un.

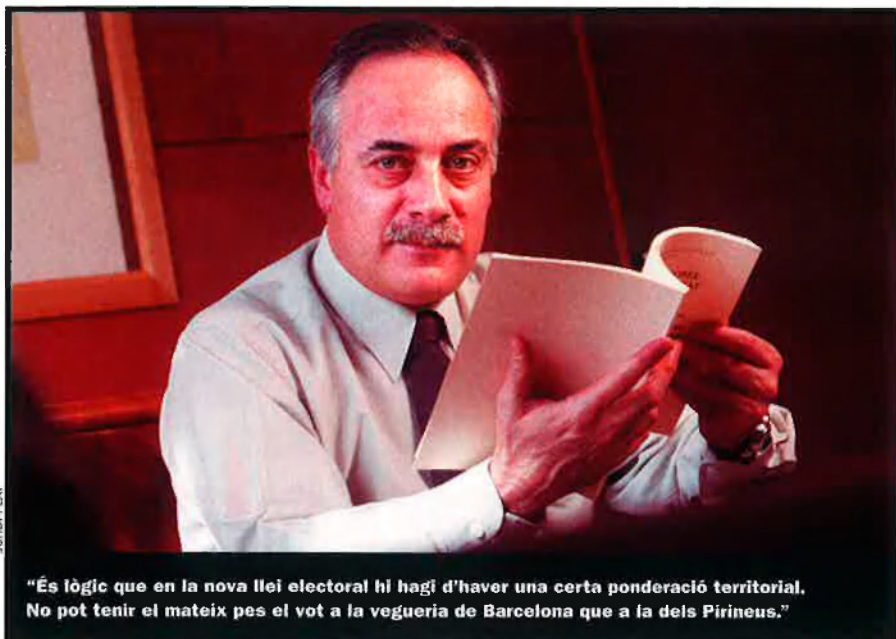
—Quins suports té aquesta estructura?

—És la proposta que fa el Govern, però és evident que ha de tenir el consens del Parlament, que esperem que sigui absolut, i també el del territori.

—De la reordenació territorial, se'n desprèn la llei electoral?

—Sí. Però es pot anar treballant en paral·lel, de manera que si aconseguim aprovar la reordenació territorial a mitja legislatura, que és el que espero, entenc que en les properes eleccions al Parlament ja hauria d'estar en vigència. Si no, ja haurem passat 27 anys pendents de la llei electoral catalana!

—La nova llei evitarà que passin coses com ara que hi hagi partits que no es puguin d'acord amb qui mana?

"És lògic que en la nova llei electoral hi hagi d'haver una certa ponderació territorial. No pot tenir el mateix pes el vot a la vegueria de Barcelona que a la dels Pirineus."

—Això pot passar sempre i no és dolent. Segurament passarà, perquè si la base electoral són vegueries, és evident que la demografia entre aquestes serà absolutament diferent. El problema és que les regles del joc estiguin acceptades per tothom. És lògic que en la nova llei electoral hi hagi d'haver una certa ponderació territorial. No pot tenir el mateix pes el vot a la vegueria de Barcelona, que té vora 5 milions d'habitants, que a la dels Pirineus, que en té uns 70.000.

—Un altre objectiu fonamental que s'ha marcat aquesta conselleria és la conciliació de l'horari laboral amb la vida familiar.

—En la legislatura passada ja es van fer alguns passos. Però em sembla que hauríem de ser capaços que els avenços de l'administració els fem d'acord amb el món empresarial privat. Si no, afavorim una doble via de tracte entre la gent que treballa en el sector públic i la que treballa en el privat, per evitar crear massa diferències entre els qui són funcionaris públics i els qui no.

—Però quan cada cop es retallen més les despeses salarials, això és possible?

—L'altre dia vaig estar amb dirigents de la CECOT i em deien que estaven disposats a jugar a aquest joc, però deien que si l'administració els marca molt les cartes, de vegades els pot ser difícil arribar a fer el mateix que pugui

fer l'administració privada. A més, deien que si s'imposen les mateixes normes es pot produir un efecte contrari al desitjat. Per exemple, pot ser que algú no vulgui contractar dones perquè resulta, des del seu punt de vista, menys competitiu. Per tant, hem de ser molt prudents, perquè de vegades, per donar exemple, podem produir l'efecte contrari. Cal, doncs, avançar ple-gats.

—Quins altres objectius té plantejats ara el seu departament?

—D'una banda hi ha el tema d'implantar l'administració oberta de Catalunya. És un repte molt important que ha de tirar endavant per facilitar que el ciutadà es pugui relacionar amb l'administració a través de les noves tecnologies. Volem que la mateixa Generalitat sigui permeable entre els diferents departaments, que ens entenguem entre els ajuntaments i els estats, és a dir, amb un portal únic.

L'altre gran repte és l'Escola d'Administració Pública. Entenem que li cal un nou impuls que li permeti formar no sols alts funcionaris, sinó també de tots els nivells de l'administració. Un impuls que ha de comptar amb l'administració local. Hem d'aconseguir que l'Escola sigui el referent de la formació dels empleats públics.

Enric Rimbau